

▲ De gebroeders Having (links) en Marc Steenhuis richten zich helemaal op het inzamelen en verwerken van ijzer en metalen. Foto: DvhN/Duncan Wijting

Groot in schroot

HET FAMILIEBEDRIJF STEENHUIS

In de 28ste aflevering in de serie Portretten van Familiebedrijven in het Noorden: Steenhuis Recycling in Winschoten.

Door Anita Pepping

Miljoenen kilo's ijzer verwerken de mannen van Steenhuis Recycling in Winschoten per jaar. Het ijzer wordt geknipt, geperst en gebrand op het terrein aan het Winschoterdiep en vervolgens via schepen of vrachtauto's naar de staalfabrieken vervoerd. Daar begint het aan een tweede leven.

Welkom bij het familiebedrijf van de broers Having en Marc Steenhuis.

Marc (47) is de jongste. Hij zit als een soort portier in zijn kamer, vlak naast de ingang van het pand. Hij ziet precies wie er binnenkomt en begeleidt de klanten altijd richting het aanpalende bedrijventerrein dat drie hectare meet. Daar worden de restmaterialen verwerkt en opgeslagen. "Vroeger kregen we ook veel autoslopers aan de poort die hun wrakken afleverden. Die tijd is zo goed als voorbij. Ook de verwerking van oud papier laten we sinds de jaren negentig aan anderen over", legt Marc uit. Hij wil maar zeggen: Steenhuis concentreert zich volledig op het inzamelen en verwerken van ijzer en metalen.

Het familiebedrijf dateert uit 1928. Oprichters zijn Having en Hennie Steenhuis, twee broers die in Scheemda op de bakfiets langs de boerderijen trokken om afvalmaterialen op te halen. Alles wat hergebruikt kon worden, was handel. Zo was paardenhaar zeer geschikt om borstels van te maken; voor jassen werden mollen- en konijnenvellen gebruikt. Beide broers sloopten op verzoek gebouwen om de sloopmaterialen daarna aan de man te brengen.

In 1960 nam zoon Jan het bedrijf van Having over. Het was inmiddels in Winschoten gevestigd, aan de Renselweg, en het droeg de naam 'Steenhuis lompen en metalen'.

Zestien jaar geleden namen Jans zonen Having en Marc het over. Hun zusje had geen interesse in het bedrijf: zij ging bij een bank werken. Voor de beide jongens was het zo goed als vanzelfsprekend om het recyclingbedrijf van hun vader over te nemen. Marc zat als kleine jongen al graag bij zijn vader op de vrachtwagen en begon na zijn dienstdaag in 1990 onderaan op de ladder van het familiebedrijf. Marc: "Snijbranden, vrachtwagens heen en weer rijden op het terrein."

Zijn twee jaar oudere broer, Having, werkte eerst bij andere recyclingbedrijven waar hij alle klusjes opknapt; van het sorteren tot het inkopen van metalen en het besturen van de machines. Toen zijn vader hem vertelde dat diens bedrijfsleider stopte, hoefde Having

niet lang na te denken en kwam ook hij in het bedrijf. De beide broers voeren samen de directie en hebben tien man personeel. De taken hebben ze strak verdeeld, passend bij hun karakters. Marc, de meest gestructureerde, beheert het terrein en regelt alles wat daar gebeurt, terwijl Having zich richt op de financiële administratie en de externe klantencontacten. Marc is bijna altijd te vinden op het bedrijf, terwijl Having veelvuldig op pad is. Het werkt op deze manier goed, vinden ze.

Eens per maand zitten ze als directie rond de tafel om, ondersteund door een externe adviseur, de lopende zaken te bespreken. "We kijken dan ook naar de toekomst, hoe wij kunnen insprijnen op veranderingen in de markt. Of hoe wij nog milieuvriendelijker kunnen werken door bijvoorbeeld het aanschaffen van een elektrische kraan", aldus Having.

Werk en privé lopen door elkaar. Ze wisselen nieuwtjes uit over hun kinderen (Having heeft twee dochters van 10 en 15 en Marc twee dochters van 13 en 15 en een zoon van 11 jaar), of over hun hobby's. Marc zeilt graag met zijn kinderen of is in de weer met zijn verzameling oude legerauto's. Having rijdt graag op een van zijn paarden. Die liefhebberij deelt hij met de rest van het gezin.

In de recyclinghandel is certificering een belangrijk begrip geworden. Het aantal milieuregels neemt toe en dwingt de handel meer en meer in een keurslijf. Kwam er begin jaren negentig nog wel eens een vrachtwagen met Russisch koper, Russische keukens, bob-

cats en flessen wodka – tegenwoordig zijn dat soort wonderlijke ladingen ondenkbaar. Alles moet geregistreerd worden en hergebruik van materialen is belangrijker dan ooit. "Onze markt is een stuk transparanter geworden. Alles moet traceerbaar zijn, dat was vroeger wel anders. Restmaterialen wordt niet meer gezien als afval, maar als her te gebruiken grondstoffen", zeggen de gebroeders Steenhuis.

Dat hun werk in de schroothandel bij tijd en wijle in een adem wordt genoemd met zwendel vinden ze jammer. "Wij zijn geen rommeliaars, maar zien om ons heen dingen gebeuren waar wij niet blij van worden. Er zijn nog steeds bedrijfjes die alles maar op hun terrein kwakken. Slecht voor het milieu en bovendien voor ons oneerlijke concurrentie."

Bij Steenhuis wordt elke lading bij binnenkomst gecontroleerd om te zien of er geen huishoudelijk afval tussen ligt. Met een detectieapparaat wordt gekeken naar eventuele radioactieve spullen. "Onze mensen zijn er op getraind om dubieuze ladingen te herkennen. Als wordt beweerd dat het koper van die koperdiefstallen de laatste tijd bij ons kan worden ingeleverd, dan is dat je reinste flauwekul. Natuurlijk kun je niet altijd precies de herkomst van restmateriaal achterhalen, maar dat soort spul komt ons terrein niet op", zegt Marc.

Steenhuis is al een aantal jaren bezig om de ondergrond van het bedrijfsterrein in fasen volgens de nieuwste milieunormen vloeistof-

dicht te maken, zodat er geen milieubedreigende stoffen in de grond kunnen lekken. Het milieu vinden ze belangrijk. "Het nieuwe asfalt bevat membranen en keerringen die vloeistoffen tegenhouden. In 2015 is ons hele terrein afgedicht en kan er geen druppel olie of andere vloeistof meer de grond in zakken."

De toekomst in de recyclingbranche zien ze met vertrouwen tegemoet, al veranderen er dingen, weten Having en Marc. Zo is het percentage schroot per bedrijf in de loop der jaren kleiner geworden, is er minder maakindustrie en laten aannemers een ijzeren balk precies op maat aanleveren, om maar een voorbeeld aan te halen. "Vroeger werd die ter plekke gezaagd en bleven er meer stukken over die naar ons werd gebracht."

Toch durven ze hardop te beweren dat de omzet de laatste jaren met 20 tot 30 procent is verhoogd. Having: "Een effectiever bedrijfsproces, het verbreden van ons klantenbestand en de vergroting van ons inkoopgebied dragen bij tot een hogere winst." Marc vult aan: "Wij verkopen scheepsadingen aan staalfabrieken. In 2013/2014 wordt eindelijk het Winschoterdiep uitgebaggerd. Voor ons heeft dat als voordeel dat er grotere schepen bij ons voor de deur kunnen komen, zodat er meer lading in een keer verscheept kan worden. Dat is natuurlijk goedkoper dan een heleboel kleinere boten en het is bovendien minder belastend voor het milieu. Staal is met 50 miljoen kilo per jaar nog steeds onze grootste inkomstenbron."

”
Onze mensen zijn er op getraind om dubieuze ladingen te herkennen

SINDS 1928

1928 Oprichting Steenhuis in Scheemda door opa Having en zijn broer Hennie

1941 Geboorte vader Jan

1960 Jan neemt het familiebedrijf over

1980 Overlijden opa Having

1988 Having (zoon van Jan) in de firma

1990 Marc (zoon van Jan) in de firma

1996 Having en Marc nemen het bedrijf over; vader Jan blijft op achtergrond betrokken

2002 Vader Jan stopt met werken

www.steenhuis-recycling.nl

